

14
LIBELLVS,
QVO
NOVOS HONORES THEOLOGICAE PROFESSIONIS
V I R O
S V M M E V E N E R A N D O
ATQVE EXCELLENTISSIMO
IO. AVGVSTO ERNESTIO

GRATVLATVR
EAMQVE PER OCCASIONEM
DE QVIBVSDAM
E LIBANIO REPETITIS ARGVMENTIS
A D
HISTORIAM ECCLESIASTICAM CHRISTIANAM
PERTINENTIBVS
INPRIMIS
D E
OPTIMO EPISCOPO
DISSERIT /
IO. IACOBVS REISKE.

L I P S I A E
EX OFFICINA LANGENHEMIA.

V I R O

SVMME VENERANDO, AMPLISSIMO,
CELEBERRIMO,
IOANNI AVGVSTO ERNESTIO,
S. THEOLOGIAE DOCTORI, HVIVS IPSIVSET
ELOQVENTIAE ITEM PROFESSORI. ALVMNORVM
ELECTORALIVM EPHORO,

S. P. D.

I O. I A C. R E I S K E.

Ex quo mihi Tecum coepit vsus esse, ERNESTI, Vir Summe Venerande, Amplissime atque Celeberrime, et, vt brevibus complectar, omni genere laudum ornatisime, mirifica me coepit illarum virtutum, quae in Te numero plurimae maximaeque exsplendescunt, admiratio. quarum in celebratione possem copiosus esse, et velut exsultare, si aut mihi maior esset dicendi facultas, et multitudini atque praestantiae Tuarum laudum par; aut eiusmodi praedicationem aequo ferret animo Tua modestia in conscientia recte factorum acquiescens, et famae vanitatem non admodum desiderans; aut famae denique Tuae, quaquaersum sparsae et nullas poene gentes, cultiores quidem, non peruagatae, splendor alienae commendationis luccem postuleret. Saepe tamen optavi mihi cuenire, vt daretur locus publico quodam testimonio declarandi, facile non esse quemquam, qui bona, quae in Te cumulatisima congesit et velut effudit bonarum omnium rerum auctor optimus maximus, idemque dispensator sapientissimus, maioris, quam ego soleo, faciat. Rara solent illa esse exempla, in quibus experiri vim suam, et explicare quasi atque iactare suas copias naturae bonitas voluisse videatur. In quibus Te quoque, ERNESTI CELEBERRIME, recte numeramus, qui ingenii Tui diuinitatem, animi magnitudinem, caeterasque Tuas summas laudes perspectas habemus. Quid enim illa dicam,

A 2

cam,

cam, Ciceroni secundum Stoicos dicta, naturae prima in Te veluti studio collata? quid bonam valetudinem, in illa, quae rebus agendis maxime spectatur, aetate florentem? quid opes non contemnendas, honeste quaeritas, quibus cum congratulatione bonorum omnium frueris? quid gratiam, qua flores, summorum virorum, comitate et suauitate familiarium sermonum et morum grauitate contractam? quid honores, qui domi liberaliter in Te conferuntur, foris, id quod haud parum ad commendationem Tui valet, vltro offeruntur? quid reuerentiam, in qua Tibi exhibenda nullus non hominum ordo certat? quid amorem, quo Tui in Te discipuli feruntur? quid excellentiam illam tot tantorumque ingeniorum, quae ad omnis laudis comparationem instructa et exornata e ludo Tuo prodierunt? quid voluntatem illam Tuam, vel ardorem potius dixerim, egenos adiuuandi, atque subleuandi iacentes, qui ardor, si res desit, vt animum dolore afficiat, necesse est. In Te voluntati, quae est maxima et amplissima, res et facultas respondet, vitaeque Tuae fructum percipis dulcissimum in recordatione beneficiorum a Te in alios collatorum. Sed incidit in locum oratio mea, vnde facile exitum non inueniat. quare se eo recipit, vnde egressa est; et hoc Tibi affirmat, ERNESTI, VIR EXCELLENTISSIME, quae adhuc fuisset priuata mea Tuorum decorum cogitatio et ad amicos praedicatio, eam noluisse diutius pati, se intra meae familiariumque conscientiae penetralia contineri, sed erupisse, locumque sui proferendi quaesiuisse, eumque oblatum auide occupasse, quum tempus incidere plenum gloriae Tuae, causamque gratulationis afferens.

Ex quo vsum cum scriptis Tuis contraxi, dubitare coepi, grauitatem delectumque argumentorum, an litterarum varietatem et copias, an dictionis elegantiam, et simplicitatem atque perspicuitatem, magis admirarer. Quod Tu genus litterarum intactum reliquisti? quod non ita illustrasti, vt omnes in eo superares? quod est illud, a quo repertum esset ingenium Tuum alienum? Aureum illum libellum, in quo totius philosophiae regnum inclusisti, idque latino tersissimo sermone exsecutus es, cuius vel Tullium ipsum non pudeat, quis non suspiciat, non lectitet, non in sinu ferat, qui quidem bonae Latinitatis non omnino careat intelligentia atque iudicio? Magni facio Tua omnia, ERNESTI, cupideque lego, et eorum lectione me vehementer delectari vere affirmo; quod Tu facile mihi credes, qui me noris eum esse, qui non soleat auribus quidquam dare: sapientiam enim incredibilem, et florem illum vetustatis, in nostris, quae nunc existunt, ingeniis poene nullum, video in illis enitentem. Sed aegre nolim feras, quotquot adhuc condideris et publice dedicaris ingenii Tui monumenta, eorum omnium principatum Initis Tuis doctrinae solidioris a meo iudicio deferri, cum quo et huius aetatis

aetatis et futurarum quoque confido consensurum. In solido iecisti fundamenta, quod ipse Tui libri titulus est ominatus. Arx haec est, crede mihi, Tuae gloriae, literarum latinarum, et omnino omnium humaniorum, quarum princeps est philosophia, immortalitatem exaequatura. Quam arcem quoties intuebitur, aut ingredietur postera aetas, intelligens quidem illa elegantiae atque sapientiae, mirabitur, hac quidem aetate, de cuius odio et ignoratione bonarum literarum acerbè multi, sed viderint ipsi quam prudenter, et quam grauibus de causis, queruntur, ea igitur fuisse, qui res in se perceptu enarratuque ita difficiles, ut cultum orationis capere non videantur, ea lingua, cuius hodie coeperit usus obsolescere, et invidia onerari, et barbarici fordibus contaminari, tam pure atque perspicue et emendate exponeret, ut possit eius liber non minore cum fructu, quam vel probatissimorum veterum Latinitatis auditorum quisquam, iuuentuti ad versandum et meditandum atque imitandum proponi. Me quidem nil puduit GESNERI, viri incomparabilis, quem Tu recte summi facis, iudicium sequi, et tironibus, meae fidei atque disciplinae, commissis Initia Tua in manus dare; speroque futurum, ut ludimagistrorum, et qui nunc sunt, et qui post erunt, optimus quisque atque partium suarum intelligentissimus ab hoc exemplo sibi non putet deficiendum esse. Ego vero quoties subtilitatem docendi cum perspicuitate coniunctam, quae in Tuis Initiis est admirabilis, et rerum ordinem nexumque aptum et apprime cum ad intelligentiam, tum ad memoriam, accommodatum, mecum cogito, argumentorum item grauitatem et delectum, et plenitudinem, ut nil desit, quo opus sit, nil redundet; tum recordeo, sermones, quibus concionem venerandi dei causâ congressam e loco publico pro muneris Tui partibus per stata temporum interualla ad honeste agendam vitam adhortari soles, iisdem virtutibus excellere. Ducuntur alii, et ducantur, per me licet, aliis. Me vero non valde capit theatra et ad ostentationem composita declamatio, verborum diues, rerum et sententiarum inanis; offendit etiam aliorum nugax et garrula, ieiuna eadem et inficeta, et insomnia media luce iactans, sacrorum oraculorum interpretatio, si ea est interpretatio, non multum abfimilis illi, qua patrum memoria solebat Harduinus bonos auctores lacerrare, cuius exemplum, qui requirat, videre potest in Gesneri ad Horatii Carm. XX. L. II. praefatione. Quos homines quum audis verba publice facientes, nescias quo ferantur, quo te secum rapiant; ita vagantur incertis gressibus, ita sibi parum constant, ita ruunt temere, loci personaeque suae immemores, ut per portas illas Homericas eburneas in regna nescio quae vmbrae videantur auditores traducere velle. Simplex et sedata perspicuaque et consentanea sibi, articulisque omnibus

bene nexa, plena rerum, sed grauium et scitu dignarum et ad omnem
 vitae usum accommodatarum, docta eadem, et docto cum oratore, tum
 corona digna, qualis Tua est, ERNESTI, mirifice me coepit oratio.
 Te quidem cum audio pro concione dicentem, non potest mihi accidere,
 neque accidit vnquam, quod memini, quum accideret mihi, quum alios
 audirem, vt aut dormirem, aut ingemiscerem tacite, stomacharerue
 ieiunitati; sed videor in Te philosophum Christianum audire de deo re-
 busque diuinis sapienter, erudite, iis denique modis, quae et deum et
 Te coetumque deceant, disferentem. Mitto alia, quorum finem non
 essem inuenturus, cum publica Tua, tum priuata decora; mitto, qui-
 bus me cumulasti, beneficia, his praesertim proximis annis, quibus com-
 munita patriae mala priuatim me Tibi veterem amicum commendarunt.
 Nam quum in ea incidisset tempora nostra haec aetas, vt, qui antea con-
 fuerissent mei curam habere, illi, ipsi publica percussi clade, nequirent
 mihi prospicere: Tu quasi tutela ab ipsis suscepta me liberaliter fouisti,
 labantemque et concidentem fortunam meam vnus sustinuisti, donec di-
 uinae bonitati tandem placuit anno superiore spes meas, misere illas ia-
 ctatas et poene ad desperationem adductas, per incredibilem Amplissimi
 Ordinis Lipsiensis munificentiam, in portum subducere. Sed, priuata
 quoniam haec sunt, eaque tanta, vt tota mea reliqua vita sub beneficio-
 rum Tuorum mole laboraturus, neque vnquam parem, quam Tibi refe-
 ram, sim gratiam inuenturus, festinat oratio mea ad muneris, quod
 nunc capeffis, exordium, non tam Tibi, quamquam Tibi quoque, quam
 huic litterarum vniuersarum coetui, et toti nomini Christiano gratulan-
 dum: ad quod nomen fieri nequit, quin ex hac Tua sacrarum litterarum
 professione fructus redeant quam vberissimi. Instruatus enim Tu accedis
 ad sacras doctrinas tradendas, iis artibus, quarum ignoratio, hodie ni-
 mis quam peruagata ordinem sacris studiis deditum, effecit, vt res Chri-
 stiana multum splendoris auctoritatisque amiserit. Id quod mirum non ac-
 cidet diligentius intuenti. Quis enim doctorem non rideat, non fugiat,
 ignota et obscura ipsi interpretantem: vetustas linguas, a quarum vsu at-
 que indolis cognitione quam plurimum absit et tota vita abserit, veluti
 fidiculis contorquentem et ad hodiernas accommodantem; antiquos ritus
 e nouis repetentem atque iudicantem; in rebus omni memoria gestis aut
 plane hospitem, aut parum versatum; vnica illa sua fretum, tam inuidiose
 iactata, nescio qua, ieiuna quidem illa et obscura, omnibusque vepretis
 horridiore, philosophia, si dis placet, eaque sperantem nodos omnes se
 *) v. Lucia-
 ni T. II. p.
 745.
 nouiss.
 ed. Lipsiensis
 Museum theologi, etiam ab elegantiorum litterarum et historiae
 ecclesia.

ecclesiasticae vsu clari. Oleario quis vtriusque linguae peritiam defuisse aiatur, quae si in eo non fuit tanta, graecae praesertim, vt Bentleio et Hemsterhusio satis faceret, fuit tamen rara, ea quidem aetate, in Germania, neque memini nostratum qui tum fuisset eo nomine cum Oleario, praeter vnum Fabricium, conferendus. Fuit, qui splendidis promissionibus magnam de se spem moueret: per eum tamen effectum non est, vt eandem haberent nullam suspicandi, si qui essent, qui suspicarentur, verba illi fuisse, aut, si multum, voluntatem, defuisse rem, aut certe studium. Alius in patribus, quos appellant, graecis habitabat. Ecclesiae ille tempora dicitur a quibusdam perspectiora et familiariora habuisse, quam domum suam. At illi deerat graecae latinaeque antiquitatis elegantia, et philosophiae cultus. quae in Te, ERNESTI, sunt summa et perfecta. Tu nobis interpretem idoneum, eoque nomine dignum, dabis sacrarum literarum, illarum imprimis, quibus exordia Christianae rei, et sanctissimae huius disciplinae leges continentur. Diuturnitate enim exercitationis atque feueritate profecisti eo, vt siue ad patefaciendos diuinae veritatis recessus, siue ad refutandos et debellandos eius aduersarios, instrumentum Tibi nullum desit. In Iosepho habitas, qui fons est Iudaicarum antiquitatum. In ea, quam appellant, N. T. Critica summus es; cuius vocabuli qui vim tenet, intelligitque, qua ea constet ars legendi assiduitate, qua indagandi sedulitate, qua memoriae fidelitate, qua iudicii diligentia, quot artium grauissimarum et latissime patentium concentu, nae illae prae ea triualem illam, omni literarum mundo atque colore destitutam, deformem, stipulis leuiorem, et intra paucos menses, contentione mentis poene nulla percipiendam, sacri codicis interpretationem, vnus imaginationis immodestia et garrulitatis inanitate atque impudentia nixam, flocci non faciat. Auctores in numerato habes illius linguae, qua codex nouae legis est exaratus: habes ergo clauem huius arcis. In tractandis publicandisque diu multumque versatus es auctoribus illis, qui latinis literis res consignant eius saeculi, quod nascentem Christi disciplinam vidit. Christiani coetus quae fuerunt omni memoria tempora, cognita et perspecta habes. ad quae cognoscenda satis non est, inspexisse doctores ecclesiae graecae atque latinae, sed oportet philosophum ipsum esse, et philosophiae tempora, seu, quam appellant historiam philosophicam, nosse, et omnem rerum memoriam annalibus traditam animo complexum esse. Tu autem philosophus es, quod praeter Initia, loquuntur etiam reliqui minutiores libelli, per occasionem scholastici et academici muneris a Te adhuc editi, in quibus ex tempore quoque sumebas Tibi tractandam materiam, e philosophia, et morum imprimis doctrina, repetitam. Philosophiae quoque historiam bene calles, absque qua philosophus esse vix quisquam possit.

possit. Ego vero non sum ineptus, qui ea Tibi occentem, quae Tu in minimis Tuis laudibus ponas, et quae nemini lateant? Gaudet igitur Academia nostra Te suis Theologis adscripto. quem si Theologorum Germanorum elegantiore literatura excultorum hac aetate principem appellem, non magnopere vereor, ne sit, qui controuersiam ex eo mihi moueat. Tu vero, ERNESTI, qua laude, quaque felicitate ludum Thomanium rexisti, ordinemque philosophicum ornasti, eadem, et, si fieri potest, vel maiore theologicum orna quam diutissime. Meo quidem animo ornamenta Tua nosti quam iucundissima accidere; quae si possunt incrementum capere, vt capiant ex animo opto, Nunc autem patere, vt de Optimo Episcopo quae annotata in aduersariis habeam, ea ad Te perscribam. Sed vt patiaris, causae Tibi persuadebunt, quas edam non paucas, neque contemnendas. Nam cum hoc tempore libellum ad Te mittere decrevissem, animi erga Te mei congratulationisque testem, quod ei argumentum aliud deligerem huic tempori conuenientius, non occurrebat. Primum spectabam consensionem, quae illi argumento cum Tuis studiis est summa. Versatur enim in parte quadam historiae ecclesiasticae e Libanio, auctore eorum vno, quos profanos appellari vulgari more obtinet, illustranda. Agit igitur hoc, vt vincat, quod Tu saepe soles prae Te ferre, ruisque discipulis diligenter tradere, sacras literas adiumento et lumine profanarum carere non posse. Deinde sequebar bonum omen. Vide mihi denique mirificam Tui cum Optimo Episcopo similitudinem. Libanius ea epistola ad illum scripta, quam hoc loco tractandam mihi sumsi, Optimo, recens creato in patria episcopo, nouos honores gratulatur, et ea de ipso praedicat, quae in Te summa agnoscimus. Dispar quidem est Tua meaque conditio cum Libanii Optimique eatenus, qua ille huic, magister discipulo congratulatur, ego, quod in reliquis meis aduersis rebus numero, ab ore Tuo non pependi. Verum tamen, quo sum erga Te studio maximo, et qua Te prosequor veneratione, quae tanta est, vt dubitem sitne in discipulis Tuis, quos multos et Tui habes amantissimos, qui Te maiore prosequatur: libenter patiar, si Tu quidem non recuses, discipulorum Tuorum numero me adscribi. Gratulatur ille suo discipulo episcopatum; ego Tibi, magistro, si pateris, theologiae professionem; munus, si dignitatem spectes, episcopatu nihilo inferius; et vel praestantius quoque. nam si praeclarum est ciues doctrinae salutaris praeceptis imbuere, quanto erit praeclarius ad docendi munus bene obeundum atque fungendum sua institutione tirones conformare. Praedicat porro Libanius in Optimo suo ingenium come atque mite, quod in Te, ERNESTI, est mitissimum atque humanissimum. Praedicat eloquentiae et studium et professionem publicam: quae vtraque in Te quoque conueniunt.

niunt. Nam de eloquentia Tua testantur cum ingenii Tui monumenta, typis vulgata, tum sermones, quos in templo Academico pro concione recitare soles; in quibus eloquentiam facile noscitant aequi et verae eloquentiae idonei iudices, qui eam non volubilitate linguae, non laterum et vocis contentione, non gesticulatione histrionica, non sonis ad aures aur percendendas, aut mulcendas compositis, caetera inanibus, non iteratione sententiarum aliis verbis earundem, aestimant, sed delectu, grauitate, veritate, concentu, ordine apto et iucundo rerum et verborum, vt magis ipsa rei euidentia persuadeat, quam declamationis importunitas obtundat. Accipimus a Libanio, eloquentiae professorem eadem in vrbe Optimum egisse, priusquam ad thronum episcopalem ascenderet; quod ea aetate saepe factum in aliis quoque testatur historia ecclesiastica. Tu autem, ERNESTI, in qua schola docenda rhetorica stipendia adhuc meruisti, in eadem imposterum docebis sacras literas, sed ita illas, vt rhetorices quoque professionem cum harum sis coniuncturus, et in vtroque genere ita versaturus, vt nuper in altero versatus es. Es autem egregie et praeclare. Rara haec est felicitas, et nescio an Tibi propria. Videntur mihi quidem annales huius Academiae non habere exemplum Tuo simile doctoris, cui mandatum esset, vt Ciceronis atque Quintiliani expositionem idem cum sacri codicis, et, qui sunt reliqui nostrae fidei auctores principes, copularet. Commendat in Optimo Libanius summum studium graecorum auctorum optimum quemque scribendo dicendoque imitandi, et vitia sermonis atque sordes omnes diligenter vitandi. Quae laus in Latinis, ERNESTI, ita Tua propria est, vt de ea poene nemo sit hodie qui Tecum contendat. Memini saepe me ad amicos professum, cum omnia Tua magni faciam, tum summi a me fieri mirificam et inimitabilem Latinae Tuae scriptionis elegantiam, et, vt non careret haec aetas viris doctis de literis graecis et latinis optime meritis, verumtamen repetenti mihi memoria atque exsequenti quotquot hodie superessent hoc genere excellentes homines, non occurrere, qui Tibi, ERNESTI, atque *Facciolato*, Italo, esset comparandus. Vos enim duo inprimis mihi videmini hac aetate laudem hanc scribendo consecuti, vt Tullianam latinatam, hoc est omnium confessione optimam et poene vnicam, felici referatis imitatione. Hortatur Libanius Optimum, quas doctrinarum copias, quas eloquentiae opes collegisset cum in magistri ludo, tum in suo (tradiderat enim Optimus, quod modo dictum est, dicendi artes) eas igitur vt nunc in Episcopatu proferret atque explicaret. Hoc enim tempus et hunc locum eius dicendi facultatem quam maxime deposcere. Te autem, ERNESTI, simili modo hortari si vellem, mei me puderet, qui ad bene agendum laudemque merendam auctorem, praeter Te tuumque exemplum, desideres neminem: a quo exemplo non descisces post tot a Te edita cum e sacro loco, tum

B

alias

alias, eloquentiae sacrae atque ciuillis specimina: quum eo sis in rebus praeclaris elaborandi ardore, ea assiduitate, laborumque tolerantia, ut paucis ante diebus publice prae te ferres, negotium, quod cum utilitate publica esset coniunctum, Tibi esse exoptatius otio, quod ea careret, vel omnibus affluente rebus illis, quae magni vulgo fieri vehementerque appeti solent.

Recitauit adhuc argumentum epistolae Libianae, vnde intellexi, cum Optimo Te in multarum earundem laudum contentionem aut si mauius communionem venire. Iam ipsa iuuat Libanii verba proferre, atque interpretari. Quae ab eo epistola ad Optimum missa est, illa in Wolfii collectione epistolarum Libanii locum tenet ex ordine numeri 1227. et his verbis est exarata. ΟΠΤΙΜΩ ΕΠΙΣΚΟΠΩ ΓΕΝΟΜΕΝΩ. Ἐστὶ τὰ δεύτερα βελτίω. Τί γὰρ ἔδει σοὶ μάχεσθαι καὶ λυπεῖν ἀνδρατῶν ἐδεπώποτε λυπήσαντα. Σὺ γὰρ δὴ ἐκεῖνος Ὀπτιμος ὁ πρεσβύτατος, ἐν ἡδέως ἑώρων ἐν τε δέλτῳ λόγον*) καὶ ἀνευ ταύτης, κομίζοντα. σὺ δὲ ἐκεῖνος ὁ καθαρὰν φυλάξας τὴν τῶν ἑλλήνων φωνήν, ὁ λόγος οἰκοδέξας, ἐν οἷς καὶ αὐτὸς εἰδεινύμην. ἤκουσα δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τέτοις, ὡς εἶπε μὲν ἡ πόλις ἐπ' ἐκεῖνόν σε τὸν θρόνον, σὺ δὲ Φεύγον ἐκ ἔσχατος διαφυγεῖν ἄτε βοαῖς, ἄτε δάκρυσιν. ἠδόμην ἐν ἔχοντος σὲ καὶ νῦν ἐφ' ᾧ χεῖρη τοῖς λόγοις ἐκεῖ κίνει τοῖνον πρὸς ἔπαινον τὸν ὄχλον, καὶ ὁ ἔχτωρ κἀνταῦθα φανείσθω. εἰ δὲ σοὶ ἡδὺ τὸ ἡδῖω με ποιῆν, ἐπίπελλε, κἀν ἢ τις ὁμοῖος νεανίας Ῥωμανῶ, πέμπε. περὶ γὰρ δὴ τὰς τοιάτας ἐκ ἀν' τὴν ἄλλως ἀναλωθεῖν πόνος. ΟΡΤΙΜΟ ΕΠΙΣΚΟΠΟ ΚΡΕΑΤΟ. „Posteriora Tua, Optime, prioribus sunt meliora. Quid enim oportebat te aegre facere viro, qui tibi nunquam molestiam creasset. Id quod mores tui effecerunt. Es enim tu ille humanissimus Optimus, quem libenter spectare et cum gratulatione solebam excipere, quoties orationem ad me afferret, seu de scripto et commentariis recitandam, seu ex memoria depromendam. Etiam tu ille es, Optime, qui purum conseruariis graecum sermonem, et domi tuae (seu in patria tua) orationes publice habueris, in quibus tecum me quoque ornasti et in illustriori loco spectandum proposuisti, (quum facile esset, in eloquentia tua meae disciplinae colorem noscitare.) Accepi quoque postremas tuas laudes; ad illum thronum quum a ciuitate tua raperere, te detreclasse atque refugisse, sed nil egisse, neque potuisse effugere, neque obtestationibus, neque lacrymis tuis. Laetor itaque, ut nunc tandem nacto te locum, in quo etiam ibi (inter tuos municipales) uti literis tuis casque proferre possis. Quare plebem tuam ad tui laudes canendas incita. Appareat in hoc quoque gradu rhetor. Si te iuuat mihi gaudia creare, saepius ad me da literas, et iuuenes ad ludum meum missa, si qui sint apud vos Romano (nuper a te misso) similes. Nam in eiusmodi ingenii formandis non perdat operam. „

*) vel λόγος
male
exhibet
ed. Wolfii
λόγον.

Non

Non obscurum est Optimi episcopi nomen in historiae ecclesiasticae monumentis. Socrates et Sozomenus, et qui ex illis hauserunt graeci posteriores eius mentionem faciunt; codex item Theodosianus. Vnde constat eum in concilio illo celebri, quod A. C. 381. primum Constantinopoli est habitum, ab episcopatu Agdamiae, quod oppidum est Phrygiae, translatum esse ad episcopatum Antiochiae, non illius magnae ad Oronem, a quo errore sibi cauisse non videtur Wolfius, sed Pisidicae. Eum autem Libanii discipulum fuisse, atque in patria eloquentiam docuisse, priusquam ad episcopatum admoueretur, nunc tandem ex hac Libanii epistola est intellectum. Cuius epistolae constituere aetatem non adeo erit arduum. quamquam enim annus, quo est exarata, designari et velut clauo figi nequit, constat tamen eam haud ita multum ante A. 381. scriptam esse. Fuit igitur Optimus Agdamienfis, et Libanius ei Agdamiensem episcopatum gratulatur hac epistola, cuius initium quia paullo est, vt pleraque Libanii, ob concili sermone affectationem, obscurum, breuibz sententiam declarabo. Significat igitur se laudare Optimi consilium posterius, vt priore sapientius. Quae consilia cuiusmodi fuerint, quum sit in se dubium, videntur tamen insequentia fati declarare, ea pertinuisse ad vitae studiorumque genus amplectendum; et Optimum initio quidem agitate animo, vt literarum, quas magistro Libanio apud Antiochiam Syriae didicisset, domum redux factus abiceret exercitationem, et cum aliis studiis commutaret: deinde autem animum mutasse, et coepisse easdem suis ciuibz tradere. Cuius rei fama ad Libanium perlata, mirifice ait se delectatum. Hoc est illud quod ait: quid etiam, amabo, causae tibi esset, cur homini qui te nunquam offensisset, aegre faceres. Se ipsum designat. Cur tu mihi, ait, quem antea nunquam in te concitasses, quum in ludo meo adhuc haereres, nunc tui iuris factus, tantum dolorem creares, vt literas a me tibi traditas negligeres. Nunquam ad hunc diem mihi fuit de te querendi causa, nam strenuus et diligens eras in exercitiis oratoriis, quae tibi iniungerem, peragendis. Quare laudo te, quod nunc quoque causam tibi succensendi mihi nullam esse volueris. Quid tandem factum Optimo, quo mortis genere, vbi locorum, quo anno, decesserit, in silentio scriptorum, necesse est vt in obscuro relinquamus. Praeter veteres de eo memorarunt, seu veterum de eo locos attulerunt Godofredus in Prosopographia Codicis Theodosiani, Valesius ad Socratis H. E. VII. 36. et Wolf ad Libanii locum, in quo versati sumus exponendo.

Possẽm hic scriptioni huic finem facere. nam de Optimo fati dixi, tantum certe, quantum noui; sed non patitur meus cum erga Libanium, tum erga historiam ecclesiasticam amor, vt hunc locum sic missum faciam. Age itaque plura pergam e Libanio argumenta repetere, nunc quidem

memoriae succurrentia, e quibus intelligi possit, atque doceri, graecae, profanae dictae, literaturae studium insigni cum fructu cum ecclesiasticae historiae studio coniungi. Qua in re animis auditorum tuorum penitus insigenda scio quam tu soleas, ERNESTI, diligenter elaborare. Adiungam igitur Optimo episcopo duos alios, Georgium Alexandrinum et Marcum Arethufanum; de quibus ea narrat Libanius in epistolis, quae non nihil lucis historiae sacrae videntur allatura.

Celebre est in Athanasii et Alexandrinae ecclesiae historia nomen Georgii, qui in locum Athanasii expulsi suffectus Anno 356. est, et anno 362. a furentibus Alexandrinis discerptus; vt ex epistolis Iuliani Aug. constat. v. Socratis et Theodoreri H. E. II. 14. et Philostorgii VII. qui non improbabilem eius assert causam necis, affirmans eam pestem ipsi a calumniis et machinationibus Athanasii conflatam esse. Huius Georgii gratia epistolam Libanius ad Modestum, Comitem Orientis, scripsit, eam quae in Wolfii volumine est numero 205. per huiusmodi causam. Athanasius exsul, quem difficile est inquieti ingenii absolueret, per suos sic dictos orthodoxos, seditiosum, vt videtur, genus, agitabat et stimulabat Alexandrinos ad seditionem, quo morbo poene nunquam vacabat Alexandria. Modestus igitur anno 359. a Constantio Aug. in Aegyptum missus, multam Alexandrinis ingentem irrogabat. quam illa Libanii epistola eodem anno, aut certe proximo scripta, repraesentandam quidem ait ab Alexandrinis, affirmatque Modesto, nihil esse quare ea de re dubitet: rogat tamen eadem Modestum, vt illa aeris multatiticii repraesentatione contentus esse velit, neque festinet illuc, vnde nunquam esset rediturum, hoc est in fiscum principis, inferre, sed remittat potius Alexandrinis, satis habens, eos imperatum aes coegisse atque exhibuisse, et furoris sui poenitentiam demonstrasse. Verba haec sunt: *Συνήσθη Γεωργίῳ συναχθεμένῳ τοῖς ἠτυχηκόσιν Ἀλεξανδρέων. συνήσθη δὲ καὶ σοὶ δεξαμένῳ λόγους ὑπὲρ τῶνδε παρ' ἐκείνους τὸ πρότερον πολεμῆντος ἐκείνοις. **) λοιπὸν σαυτῶ τε καὶ ἐκείνων καὶ ἡμῶν καὶ τοῖς Αἰγυπτίων χαρίσασθαι δαίμοσιν. ἤξει μὲν γὰρ αὐτίκα τὸ χερσίον, τὸ δ' αὖθις αὐτὸ γενέσθαι τῶν δεικνόντων, ἀλλὰ μὴ μένειν τὴν ζημίαν, ἐν σὺν τε καὶ τῇ σῆ γνώμῃ καὶ τῇ σῆ χειρὶ. ἦν γὰρ μὴ βασιλευσὶς ἐπειχθεῖναι, μηδ' ἐκείσε πέμψης, ἔθεν ἐν ἀνέξιοι, λείπεται τις ἐλπίς ἀμείνων. ἀγε ἐν ὅπως ἀγωνίῃ λαμπρῶς διὰ τέλους, καὶ δείξης συνᾶδον τῷ προσομιλῶ τὸ πέρας. „Et tui causa, Modeste, et Georgii, lactor; huius quidem, quod ita eum mouerit Alexandrinorum calamitas, vt eam ad suum quoque dolorem retulerit; tui autem, quod Georgium pro Alexandrinis intercedentem tuleris, eum hominem, qui tamen antea cum ipsis dissentire consueuisset. Reliquum, quod addas, nihil est aliud praeter hoc vnum, quo vno faciendo rem et tibi, et ipsi Georgio, et mihi, et diis denique Aegyptum tenentibus atque tuentibus,

*) hic habetur in editione Wolfii superfluum quod a supinis operis typographiciis videtur e superiore versu iteratum esse.

bus, gratam facies. Quamnam igitur? Hanc videlicet. Repraesentabitur tibi quamprimum illud aes multaticium. Quod ut ad eos redeat, a quibus proficiscetur, et vt ne maneant semper id, quod nunc est, multa, id in te, hoc est in mente manuque tua situm est. Nam si praecipitare negotium hoc, et multam illam confestim inferre, vnde rediturum non sit, nolueris, superest nobis aliqua bona spes. Fac itaque, Modeste, quod praeclare ingressus es certamen, non minus praeclare fini, et declara primis extrema penes te consentire.,,

Esset mihi hoc loco grauis causa in editorem huius epistolae primum inuehendi; id quod facile videbit, si quem haud pigeat meam hanc interpretationem cum vetere conferre. Apparet enim, editorem neque causam totam epistolae huius, neque rationes illius Georgii perspectas habuisse. Sed condonemus hoc humanitati, magnisque reliquis Wolfii meritis, et suscepti operis magnitudini; sunt mihi quoque priuatae causae, quare memoriae viri optime de me meriti parcendum ducam. Docet tamen vel hoc, vnum exemplum in editione eiusmodi operis, quale est Libanii volumen epistolarum, festinandum non esse, quod tot septum sit difficultatibus, quot paene nequeas enumerare. Parum est graeco scire, quamquam hoc quantum sit omnium optime intelligis, ERNESTI DOCTISSIME: nam praeter sermonis breuitatem quam Libanius affectat, vt saepius per aenigmata, quam verbis, quid velit, significet, intexit dicta Homeri, aut veteris cuiusdam alius poetae vel historiarum scriptoris, aut philosophi oratorisue; aut alludit ad veteres historias, in quo maxime sibi placebant sophistae: quae qui ignorat, non potest fieri, vt mentem auctoris ille perspiciat. Sed obruit hanc difficultatem altera illa, quae continetur ignorantie hominum, quibuscum agit Libanius per epistolas, et temporum, quae attingit. quae sunt saepe tam minuta, tam abstrusa, vt tametsi quis saeculi a C. N. quarti angulos omnes perreptarit, vestigium tamen eorum nullum reperiat. Homini in historia ecclesiastica non mediocriter versato, vbi accidit, vt notas hic non agnosceret, satis tamen illas exstantes, hominis non incelebris in rebus Athanasii et Arianorum: quidei non erit extimescendum, qui alienus a sacris literis hanc spartam capessat. Nexa sunt sacra profanis, vt neutra carere possint alteris, neutra sola integra esse, neque sufficere homini solidam literarum gloriam appetenti.

Insignis est locus ep. 730. ad illius celebri Marci Arethusani casum pertinens; vnde patet neque Libanium animo in Christianos tam infesto fuisse, vt omnes huius disciplinae odisset atque fugisset; neque Iulianum Aug. ea Christianos diritate et acerbitate odii exagitasse, cuius inuidia scriptores nostri eum adspargunt. Quanta putas saeuitie Christianos fuisse executores in ethnicis, si quis eorum in templum aliquod numini Christi consecratum, fuisset idem ausus, quod Marcus est in sanum nescio cuius diuinitatis. Causam Marci nartrat Sozomenus V. 10. et Theodoretus III. 7. aliique auctores, quos Wolf in annotatione ad epistolam Libanii 730. laudat. Ea haec erat, vt paucis com-

plectar. Marcus, Arethufae in Syria episcopus, principe Constantio, in vrbe sua templum nescio cuius scititii numinis euerterat. Cuius rei ad poenas dandas Iuliano principe vocatus, et mirificis cruciatibus subiectus fuit ab Arethufanis: dedit tamen Iulianus ei spiritus veniam. quod Libanius mirum in modum extollit, et Villium, Arabiae praefidem, hortatur, vt idem in Orione sequeretur exemplum. Erat Orion homo Christianus, et, recte si colligo ex epistola 673. et 730. Villii in praefectura Arabiae decessor, ad supplicium sub Iuliano principe postularus, quod Constantio regnante fana deorum fub Iuliano principe pariter, atque Libanius, cultui deorum erat deditus. non dubitat tamen Libanius apud illum pro Christiano, eoque sacilego, deprecari. Vide magnitudinem animi; et ipsa verba accipe. Ἐγένετό μοι φίλος Ὠρίων, ὅτα εὐτύχει, νῦν δὲ πράττει μὲν ἐκείνος κακῶς, τηρῶ δ' ἐγὼ τὴν γνώμην. αἰσχύνομαι γὰρ εἰ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ παρουσίας γενήσομαι, καὶ δόξω Φεύγειν ἠτυχηκότα φίλον. ταῦτα δὲ τρεῖς ἡδὴ πρὸς σε βῶθ, τὸ μὲν πρῶτον ἐν γραμμασιν, ἔπειτα πρὸς παρόντα, νῦν δὲ ὡσπερ τὸ πρῶτον. καὶ γὰρ εἰ διέστηκεν ἡμῶν τῆ περὶ τὸ θεῖον δόξα, βλάπτει μὲν ἂν αὐτὸν, εἴπερ ἐξηπάτηται, παρὰ δὲ τῶν συνήθων ἔκ ἂν ἐνότως πολεμοῖτο. ἤξιον δ' ἐγώ γε καὶ τὰς νῦν ἐγγειμένους αὐτῷ μεμνησθαι ἂν αὐτοῖς ἐβοήθησε πολλὰκις, καὶ μᾶλλον ἀποδῶνα χάριν, ἢ ζητεῖν καταρῖξαι ζῶντα τὸν εὐεργέτην, ἔ τὴν συγγένειαν ἐλευνόντες πάλας, καὶ Μυσῶν λείαν πεποιοιμένοι τακείνων, τελευτῶντες ἦρασιν ἐπὶ τὸ τῆδε σῶμα, ὡς ταύτη γε χαριζόμενοι τοῖς θεοῖς, πλείστον ἀπέχροντες τῆ ταῖς θεῶν τιμαῖς παραμένειν.*) ἀλλὰ τὰς μὲν πολλὰς ἐδὲν θαυμασῶν ἄνευ λογισμῶ φέρεσθαι, καὶ ποιεῖν ἀντὶ τῶν καλῶν τὰ ἡδέα. σὲ δὲ τὸν ἀπὸ τῆ παιδεύοντος θεόνος πρὸς τὸν ψήφου κύριον ἦγοντα κατέχειν τὰς τοιαύτας ἐκείας, καὶ πείθειν, ἢ ἔργω κωλύειν. εἰ μὲν ἂν ἔχει χεῖρατα τῶν ἱερῶν Ὠρίων, καὶ δύναται ἂν ἐπίσταται, παῖσθαι, κεντῖσθαι, τὰ τῆ Μαρσύου παρασχέτω. δίκαιος γὰρ, εἰ, παρὸν ἀποδόντα ἀπὸ τῆ ἀλλοτρίου, χερσῶν ἐσὶν ἡττων, καὶ πάντ' ἂν ὑπομείνειν *) ὅπως ἔχῃ χρυσίον. εἰ δ' ἐστὶν ἴσος, καὶ πεινῶν ἐνοικήθη πολλὰκις, ἐκ σῖδα τι ἂν κερδαίνομεν ἀπὸ τῆς αἰκίας, δι' ἣν εὐδαιμονήσει παρὰ τοῖς ἡμῖν ἐναντίοις. εἰ δὲ δι' καὶ ἀποθανεῖν αὐτῷ δεδεμένῳ συμβαίη, σκόπει ποῖ τὸ πρῶγμα ἤξει, καὶ ὅρα μὴ πολλὰς Μάρκους ἀποφύνης. Μάρκος ἐκείνος κρεμάμενος, καὶ μασιγόμενος, καὶ τῆ πάγωνος αὐτῷ τιλλομένης, πάντα ἐνεργῶν ἀνδρείως, νῦν ἰσὸς θεός ἐστι ταῖς τιμαῖς, καὶ Φανῆ περὶ περιμάχιστος εὐθύς. καὶ ταῦτ' εἰδὼς Βασιλεὺς ἀλγεῖ μὲν ὑπὲρ τῆ νεῶ, τὸν δὲ ἄνδρα ἐκ ἀπέκτεινε. νόμισον δὲ νόμον τὴν Μάρκους σωτηρίαν, καὶ τὸν Ὠρίωνα σώσας ἐκπεμπέμῃ θαυμαζόμενον. Φησὶ μὲν γὰρ ἐδὲν ἡσπακίνα. κείσθαι δὲ *) εἰληφῶς. τί ἂν, εἰ πάντα ἀνήλωται? μέταλλα χερσῶ προσδοκῶς ἐν τῷ δέσματι? μὴ, πρὸς Διὸς, ἐτάριε καὶ δικασά, μὴ συ τι κάθης ἀβέλτερον. ἀλλ' εἰ δεῖ δίκην αὐτὸν ὑποσχέην, ἀτρεπτος περινοσέτω, μηδεμίαν ἔχων εἰς Φιλοτιμίαν ἀφορμήν. „Amicus olim mihi fuit Orion, quum adhuc secunda vteretur fortuna, nunc autem, quamquam aduerfa vitur, ego tamen nihil secius animo erga eum eodem sum, quo ante fui. pudet enim me desertorem amici iacentis videri, reum-

*) f. leg. παραμένειν.

*) vel ὑπομείνειν.

*) ed. Wolf. δῆ.

que illius prouerbii fieri, quod calamitosos ab amicis abiici solere affirmat. Iam tertium hac de re recum ago, Villi, clamore et contentione qua possum maxima: primum quidem egi per literas, *) cum exoptulaui tecum coram; *) Sunt nunc tandem rursus eadem ratione aurem tibi vello, qua, quum primum hanc illae, quae tibi causam commendarem, utebar. quanquam enim Orion in modo colendi n. 675. le- summi numinis nobiscum dissentit, non nobis tamen, sed sibi officit, si quidem guntur in errore ducitur, non tamen ideo dignus est, qui a vetustis familiaribus (nobis ed. Wolf.) exagitetur. Qui nunc ei graues atque minaces instant, et respirare non sinunt, putarem ego illos decere, beneficiorum meminisse, quae Orion olim in eos non pauca contulit, eorumque potius existimare gratiam sibi referendam esse, quam Orionem viuum quasi tumulandum, a quo ipsi essent ornati. Sed satis illis non fuit, eius propinquos iam dudum vexasse atque circumegisse, eorumque facultates ita plane diripuisse, ac si ea Mysorum esset praeda, impune agenda ferenda, nullo vindice. iam tandem aggrediuntur ipsum quoque Orionem, et eius corpori cruciatus intentant, existimantes, ea re diis gratam rem se facturos; vehementer illi quidem falsi, multumque a recta ratione tuendi honoris deorum distiti. Plebeculam quidem sic temere ruere, et iucunda honestis praeferre, nil mirum est; te autem, Villi, qui ex illa cathedra, vnde iuuenes bonis litteris imbuuntur, ad illa subsellia ascenderis, vnde ius a praetore dicitur, continere decet furiosos illos et reuocare verbis blandis, aut, si parere nolint, poenis coercere. quod si ergo conuictus est Orion sacrilegii, habetque penes se deorum spolia, et reddere potest, verbera, ferrum admoue, punge, vre, Marsyae supplicium ab eo fume. nil intercedo. Haec enim pati eum decet, qui, quum restituendis ablatis effugere tormenta possit, opum tamen cupidini ita sit obnoxius, vt, nihil recuset indignitatum acerbis atque, quo aurum teneat improbe quaesitum. Quod si autem Orion Irus est, *) et *) seu par- saepe solet ore ieiuno et vacuo ventriculo cubitum ire, non video, quid simus per et tormentis profecturi, quorum perpestio magnam ei gloriam apud aduersarios mendicus. nostros pariet. quid? si ei contingat in vinculis exspirare. vide, quo sit res excessura; vide, ne feueritate tua Marcos nobis multos contrahas. Nosti Marcum illum, qui quod ex reticulo et pertica pependit, et fustes corpore tolerauit, et euulsam sibi barbam vidit, easque omnes contumelias forriter tulit, in eam venit apud suos venerationem, vt iisdem poene honoribus eum profequantur, quibus nos deos. Sicubi in conspectum veniat, statim ad eum concurratur, pugnaturque, quis propius accedere debeat, quis assidere, quis sermones conferre, quis eum parti suae accensere. Quam studii erga hominem insaniam quum bene norit Imperator (Iulianus) tollere tmaen eum noluit, quamvis templi iniuriae, quod ille euertit, grauiter indoleat. Quare concessum Marco spiritum puta, Villi, legem tibi scriptam atque propositam esse, vnde discas, quid in Orionis simili causa tibi sit sequendum. Missum fac Orionem saluum et sospitem, quo admirationi suis nulli sit. Negat enim sacrilegum se esse. Sed fac tandem esse, quid tum? si furta illa omnia abligurruit, si nihil eorum super-

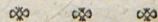

supereſt: putas in eius pelle tibi aurifodinam eſſe? Noli amice, noli praetor, ita de Iupiter aequus amet, noli in te dedecus admittere. Sed ſi debet Orion poenas omnino dare, ſine eum, integra cure, oſtiam vagari, et panem commendicare, abiectum et nullo in honore habitum, omnique priuatum gloriatiſſionis argumento. „

Quid ſignificet Libanius eo loco, quo dicit Marcum *κρεμάμενον*, item *περιμάχτην*, pau- cis eſt expediendum. Marcum igitur conſoſſum ſtylis puerorum ludum frequentantem, et garo perſuſum, et melle inunctum, *ἐν γυργάδι* ſeu reticulo, vel ſacco ad retis modum plexo, cuiusmodi illi ſunt, quibus panes, poma, olera, carnes e foro et marcello deſerri ſolent, ſuſpenderunt ex alta perica, muſcisque et apibus pabulum permiſerunt. quod autem vocabulum *περιμάχτης* ad extremum interpretatus etiam ſim, *quis partu ſuae accenſere*, pertinet illuc. Haeretici cum orthodoxis certabant, vtriusque partis eſſet Marcus. vtraque pars eum ad ſe trahebat. quod pulchre obſeruauit la Croſius apud Wolfium ad h. l.

Diſtionis elegantiæ et ſententiarum acumine, et ingenii omnino diuinitate, quin multum cedant poſteriores graeci auctores prioribus, negari nequit. Ideo tamen plane contemni praee his illi; non debent. Maieſtas enim imperii Romani, in qua extol- lenda verſantur, graecæ veuſtae vanitatis nugas obruit atque obſcurat. Me quidem iuuat Libanium videre cum tot praefectis praetorio, tot comitibus orientis, tot pro- conſulibus, tot praefidibus agentem. Magno quidem ſtudio docti homines huius atque ſuperioris ſaeculi pertractarunt et peruſtigarunt veuſtam omnem hiftoriam, cum ſacram, tum ciuilem atque literariam. Sed facile Tu mihi credis affirmanti, ERNE- STI DOCTISSIME, capacem illam adhuc eſſe acceſſionum. Ne longe abeam, quot habent, quam multiplices vſus Libanii epiftolæ ad conſtituenda rerum ſaeculo Conſtantiniano et Theodoſiano geſtarum tempora, ad primariorum in rep. vitorum magiſtratus indagandos, ad doctorum hominum fortunas cognoscendas, quorum quum ſcimus aliorum nomina, tum ætatem et lares, et vitæ genus ignoramus; aliorum vni Libanio debemus notitiam. Mirariſne noud a me proponi viris doctis in hiftoria eccleſiaſtica diligenter verſatis, expediendum, qui me quidem ſæpe cogitantem fatigauit. Sæpe inſpexi epiftolam, quæ in Wolfii editione p. 624. n. 1344. legitur, ſed qua de ſecta ibi agatur, Chriſtiana ne, id quod videtur, an alia, nondum potui reperire, aut mecum conſtituere. Valeſius quidem non ſatisfacit, qui, potiorem illius epiftolæ partem ad Socratis H. E. I. 22. attulit. Ignotum illud hominum genus Libanius ita deſcribit. *οἱ τὸν ἄλιον ὄτοι θεραπεύοντες ἄνευ αἵματος, καὶ τιμῶντες θεὸν προσηγορίᾳ δευτέρῃ, καὶ τὴν γαστέρα καλᾶζοντες, καὶ ἐν κέρδει ποιούμενοι τὴν τῆς τελευταίας ἡμέραν, πολλὰ καὶ μὲν ἐπὶ γῆς, πανταχῶς ὁ ἄληγοι, καὶ ἀδιώτοι μὲν ὕδενά, ληπόντοί δὲ ὑπ' ἐνίων. βολομὸν δὲ τὰς ἐν Παλαιστίνῃ τέττον διατρέβοντας τὴν σὴν ἀρετὴν ἔχον καταφυγὴν, καὶ ἄνοι σφίσιον ἄνοιαν, καὶ μὴ ἐξῆμν ταῖς βερομένοις ἀς αὐτὰς ἄβριζαν.* Qui ſunt hi, qui dicuntur ſolem venerari abſque cruore, deum honorare ſecunda appellatione, ventrem ieiuniis caſtigare, diem ſupremum pro ſine bonorum habere, per totum terrarum orbem ſparſi eſſe, vbi que locorum pauci numero, neminem laedere, violari a nonnullis. Valeſius non dabitur his verbis Manichæos deſignari; aliis ea negat conuenire. Sed poſſunt non pauca in contrarium afferri. Fune- runtne Manichæi vbi que terrarum diſſeminati? qui in eos conuenit, deum ſecunda compellatione honorare? et quid tandem hoc eſt deum ſecunda compellatione hono- rare? Cogitauit aliquando de hypſiſtariis, cuius generis fuerunt parentes Gregorii Nazianzeni. Sed huic quoque ſententiæ pari modo poſſet occurri. Quare locum hunc in dubio relinquam, felicioribus ingeniiſ explicandum.

Haec erant quæ mihi ad Te ſcribenti, ERNESTI, VIR CELEBERRIME, memo- ria ſuggerebat e Libanii epiftolis ad res Chriſtianorum pertinentia. quarum epiftola- rum ſi ad ſinem legendo et interpretando iam perueniſſem, quem in locum coniecit Wolfius eas, quas Libanius ad Baſilium M. dedit et ab hoc accepit, non dubito, quin materiam habiturus fuiſſem copioſiorem. Sufficiat tamen breue hoc ſpecimen. Con- ſilio quidem atque inſtituto meo ſatisfactum eſt. Tu autem bene vale, et, quod facis, academiam hanc ſaeculumque hoc ingenio orna; et de meis ſtudiis bene exiſtimare perge. Scripſi Lipſiæ d. 10. Martii C I O I D C C L I X.

EB 3449

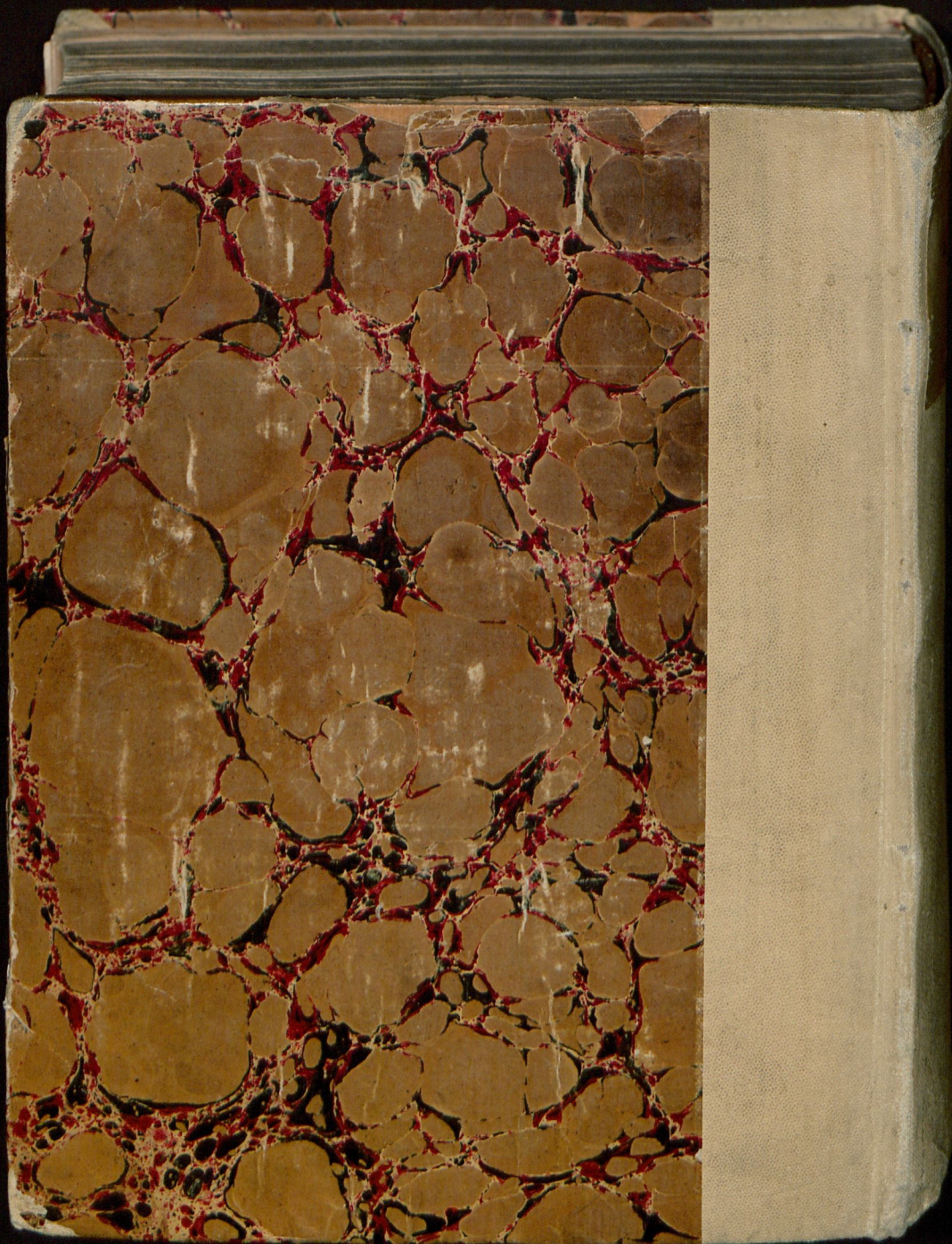
VD 18

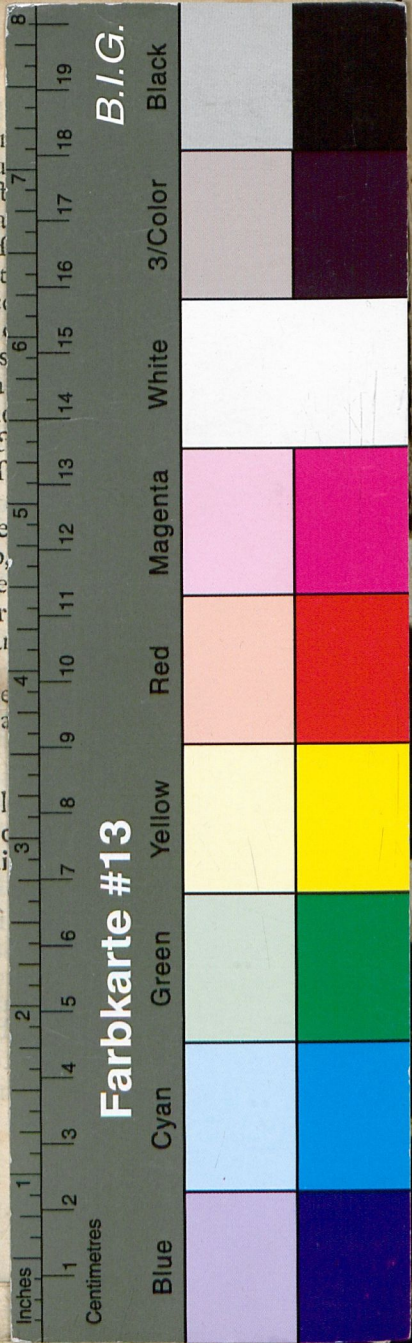
ULB Halle 3
002 406 454

56

LIBELLVS,
QVO
NOVOS HONORES THEOLOGICAE PROFESSIONIS
VIRO
SVMME VENERANDO
ATQVE EXCELLENTISSIMO
IO. AVGVSTO ERNESTIO
GRATVLATVR
EAMQVE PER OCCASIONEM
DE QVIBVSDAM
E LIBANIO REPETITIS ARGVMENTIS
AD
HISTORIAM ECCLESIASTICAM CHRISTIANAM
PERTINENTIBVS
INPRIMIS
DE
OPTIMO EPISCOPO
DISSERIT
IO. IACOBVS REISKE.

LIPSIÆ
EX OFFICINA LANGENHEMIA.